

AFGESNEDEN

Sebastian Fitzek
Michael Tsokos

AFGESNEDEN

Vertaald uit het Duits door
Sander Hoving

Uitgeverij Mistral, Amsterdam 2014

Oorspronkelijke titel *Abgeschnitten*

Copyright © 2012 by Droemersche Verlagsanstalt Th. Knaur Nachf.
GmbH & Co. KG, Munich, Germany

The book has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany

Nederlandse vertaling © Sander Hoving en Uitgeverij Mistral,
Amsterdam

Omslagontwerp Riesenkind

Omslagbeeld © Mariesol Fumy/Trevillion Images

Typografie en zetwerk Perfect Service

ISBN 978 90 488 1993 5

ISBN 978 90 488 1994 2 (e-book)

NUR 332

www.uitgeverijmistral.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

www.facebook.com/uitgeverijmistral

www.sebastianfitzek.de

Mistral is een imprint van Dutch Media Books bv.

Zoals eerder bericht, had de arrondissementsrechtbank de 61-jarige man tot **twee jaar voorwaardelijke gevangenisstraf** veroordeeld nadat hij had bekend zijn dochter 282 maal seksueel te hebben misbruikt. In het voordeel van de dader werkte dat het slachtoffer pas na vele jaren in staat was over haar ervaringen te spreken. Bovendien waren de feiten '13 tot 18 jaar geleden gepleegd', aldus de rechtbank. Toen het misbruik in 1992 begon, was het meisje 7 jaar oud.

Bron: *Der Tagesspiegel* van 16 april 2010

De arrondissementsrechtbank te Hamburg heeft de van beursfraude beschuldigde heer Rüdiger Beuttenmüller veroordeeld tot een vrijheidsstraf van **vijfentwintig jaar**. De zakenman had miljoenen goedkope aandelen (zgn. pennystocks) aangekocht en de koers daarvan vervolgens door middel van misleidende informatie omhooggedreven, om de aandelen daarna snel weer van de hand te doen voordat de waarde zou kelderen.

Bron: *Frankfurter Allgemeine Zeitung* van 17 april 2009

PROLOOG

‘Waar zit je nou?’

De stem van haar moeder paste bij de vrieslucht. De oortelefoontjes van Fiona’s mobieltje leken een magnetische aantrekkingskracht te hebben op de kou. Haar oren waren al zo verkleumd dat ze de dopjes nauwelijks nog voelde.

‘Ik ben zo thuis, mama.’

Haar fiets slingerde even toen ze door een ondiepe kuil met ijs reed. Zonder zich om te draaien controleerde ze of haar schooltas nog goed in de mand op de bagagedrager zat.

‘Wat betekent *zo*, jongedame?’

‘Over tien minuten.’

Het achterwiel draaide door, en ze overwoog of ze voor de bocht niet liever zou afstappen. Met haar flikkerende lamp zag ze de hindernissen op het bochtige pad pas op het laatste moment. In elk geval lag hier niet zoveel sneeuw als op het fietspad naast de Königsallee.

‘Tien minuten? Je had al een uur geleden thuis moeten zijn voor het avondeten.’

‘Ik heb Katrin woordjes overheard,’ loog Fiona. In werkelijkheid had ze de middag bij Sandro doorgebracht. Maar dat hoefde ze haar moeder niet aan haar neus te hangen. Die was er toch al van overtuigd dat Sandro een slechte invloed op haar had, alleen omdat hij meerderjarig was en een piercing in zijn wenkbrauw had.

Ze moest eens weten.

‘De telefoon piept, mama. Mijn batterij heeft nog maar twee procent.’ Dit keer sprak ze de waarheid.

Haar moeder zuchtte. ‘Maak een beetje voort, maar je moet niet de korte weg nemen, hoor je?’

‘Ja, mama,’ zei Fiona hijgend en ze rukte onder het rijden geërgerd het stuur omhoog om haar voorwiel over een boomwortel te wippen. *Jezus, ik ben dertien en geen baby meer!* Waarom behandelden haar ouders haar altijd als een klein kind? ’s Nachts was het bos de veiligste plek ter wereld, had Sandro haar verzekerd.

Logisch. Welke moordenaar gaat hier staan kleumen in de hoop dat er toevallig een slachtoffer langsfietst?

Statistisch gezien werden er veel meer misdrijven bij daglicht en in verlichte binnenruimtes gepleegd dan in het donker, en toch geloofde iedereen dat het gevaar vooral in de duisternis loerde. Dat was net zo achterlijk als die eeuwige waarschuwingen voor vreemden. Meestal waren zedendelinquenten familie of vrienden, meer dan eens zelfs ouders. Maar natuurlijk waarschuwde niemand je ervoor bij papa en mama in de auto te stappen.

‘Schiet op, Fientje,’ waren de laatste woorden van haar moeder, toen liet de batterij het met een langgerekte pieptoon afweten.

Fientje. Wanneer hield ze nou eens op met die idiote koosnaam?

Jezus, ik kan die stomme ouders van me wel schieten. Kon ik maar vast het huis uit.

Woedend trapte ze op de pedalen.

Het pad voor haar werd smaller, beschreef een u-bocht tussen dicht op elkaar staande dennen en ging over in een bosweg. Zodra Fiona uit de beschutting van de bomen kwam, sloeg haar een snijdende wind tegemoet en haar ogen begonnen te tranen. Daarom zag ze de achterlichten van de auto eerst nog vaag.

De stationwagen was groen, zwart of blauw. Iets donkers. De grote auto stond met draaiende motor naast een stapel omgezaagde boomstammen. De achterklep was open, en Fiona kon in het zwakke licht van de achterbak zien dat er iets in bewoog.

Haar hart begon te bonken, zoals altijd als ze opgewonden was.

Kom op, je bent toch geen mietje. Je hebt wel vaker gevaarlijke situaties meegemaakt. Waarom ben je toch steeds bang bij zoiets?

Ze reed weer sneller, aan de uiterste rand van de weg. Toen ze nog maar een paar meter van de auto vandaan was, gebeurde het. Er viel een arm uit de achterbak.

Tenminste, zo zag het er in het onnatuurlijke licht van de auto op het eerste gezicht uit. Inderdaad slingerde de arm over het vuile nummerbord, de rest van het lichaam lag nog op de laadvloer.

‘Help me!’ hoorde Fiona de man in de achterbak steunen. Hij was oud, in elk geval naar Fiona’s maatstaven, voor wie iedereen boven de dertig in de categorie schijndood viel. Hij praatte zo zacht dat hij bijna werd overstemd door het geluid van de dieselmotor.

‘Help.’

Fiona’s eerste impuls was gewoon verder te rijden. Maar toen tilde hij zijn hoofd op, *zijn bloedige hoofd*, en strekte zijn arm naar haar uit. Fiona moest denken aan een affiche in Sandro’s kamer met een grafheuvel waar de klauw van een zombie uitstak.

‘Niet weggaan, alsjeblieft,’ kraste de vreemde, nu iets luider.

Ze remde, stapte van haar fiets en keek hem aarzelend van een veilige afstand aan.

Zijn ogen waren opgezet en zaten dicht, bloed druppelde uit zijn mond en zijn rechterbeen lag in een onnatuurlijke stand.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Fiona. Haar stem vibreerde in hetzelfde tempo als haar razende polsslag.

‘Ik ben overvallen.’

Fiona kwam dichterbij. Bij de binnenverlichting van de achterbak kon ze niet veel onderscheiden, behalve dat de onbekende een trainingspak en hardloopschoenen aanhad.

Toen viel haar blik op het kinderzitje in de achterbak en dat gaf de doorslag. *‘Trap er niet in. Echte psychopaten zien er altijd uit als slachtoffers. Ze maken misbruik van je medelijden,’* had Sandro haar ingeprent. En die wist meer van het leven dan haar moeder.

Misschien was die vent echt kwaadaardig. Hij had het beslist verdiend zo in elkaar geslagen te worden.

En wat dan nog, dat zijn mijn zaken niet. Daar moet iemand anders zich maar mee bezighouden.

Fiona ging weer op haar zadel zitten, en toen begon de man te huilen. 'Blijf toch hier, alsjeblieft. Ik doe je toch niks.'

'Dat zeggen ze allemaal.'

'Kijk dan naar me! Zie je dan niet dat ik hulp nodig heb? Ik smeeke je, bel een ziekenauto.'

'De batterij van mijn telefoon is leeg,' antwoordde Fiona. Ze trok de oortjes van haar mobieltje uit haar oren, die ze in de opwinding helemaal had vergeten.

De man knikte uitgeput. 'Ik heb er ook een.'

Fiona tikte op haar voorhoofd. 'Ik raak je met geen vinger aan.'

'Hoeft ook niet. Hij ligt voorin.'

De man lag krom, alsof hij maagpijn had. Hij leek te krimpen van de pijn.

Shit, wat moet ik nou doen?

Fiona klemde haar vingers om het stuur. Ze droeg dikke leren handschoenen, toch waren haar vingers koud.

Zal ik? Of zal ik niet?

Haar adem vormde dampende wolken.

De zwaargewonde man probeerde overeind te komen, maar zonk weer krachteloos terug op de laadvloer.

'Alsjeblieft,' zei hij nog eens. Fiona vermande zich.

Ach, wat maakt het uit. Zal wel weer misgaan.

Haar fiets bleef niet op de standaard staan op het ongelijke wegdek, dus legde ze hem plat op de grond. Fiona lette op dat ze niet binnen de reikwijdte van de man kwam toen ze langs zijn auto liep.

'Waar?' vroeg ze toen ze het linkerportier had geopend.

Ze zag een telefoonhouder van een handsfreeset, maar er zat geen mobieltje in.

‘Hij ligt in het handschoenenkastje,’ hoorde ze hem zeggen.

Ze dacht even na of ze om de auto heen zou lopen, maar besloot toen over de stoel naar de andere kant te reiken.

Fiona boog zich voorover de auto in en opende het handschoenenvak.

Geen telefoon.

Natuurlijk niet.

In plaats van een mobiele telefoon viel er een aangebroken doos met latexhandschoenen en een rol verpakkingstape uit. Haar hart sloeg nu razendsnel.

‘Heb je hem gevonden?’ hoorde ze de stem van de man, die ineens veel dichterbij klonk. Ze draaide zich om en zag dat hij zich had omgedraaid en op de laadvloer tegen de achterbank aan knielde. Eén enkele sprong van haar vandaan.

Toen ging alles heel snel.

Fiona negeerde de latex handschoenen, die van haarzelf waren goed genoeg. Toen greep ze onder de stoel. Het wapen lag precies op de plek die Sandro had aangegeven. Geladen en op scherp.

Ze tilde de loop op, kneepte haar rechteroog dicht en schoot de man in het gezicht.

Dankzij de geluiddemper klonk het schot alsof ze een kurk uit een wijnfles had getrokken. De man viel terug in de achterbak. Fiona gooide het wapen zoals afgesproken met een wijde boog het bos in. Toen zette ze haar fiets weer rechtop.

Stom dat haar batterij leeg was, anders had ze Sandro even een sms’je gestuurd dat alles was gelukt. Het had een haar gescheeld of ze had de hele zaak afgeblazen, alleen omdat ze opeens medelijden met die klootzak had gekregen. Maar beloofd was beloofd. Bovendien had ze het geld nodig als ze eindelijk het huis uit zou gaan. ‘De hufter heeft het verdiend,’ had Sandro gezegd toen ze vertrok. En dat het de laatste keer was dat ze zoiets voor hem moest opknappen, wat ook wel logisch was.

Volgende week word ik namelijk veertien. Dan ben ik strafrecht-

lijk aansprakelijk en kan ik voor zoiets de bak in draaien. Als ze me vandaag te pakken krijgen, komt er hoogstens een of andere maatschappelijk werker aan mijn kop zeuren.

Te gek rechtssysteem, Sandro had echt een hoop verstand van wetten, juridische dingen en zo. Hij wist gewoon echt meer van het leven dan haar moeder.

Fiona glimlachte toen ze eraan dacht hoe ze hem alles precies zou vertellen als ze hem morgen weer zou zien. De verpakkingstape had ze helemaal niet nodig gehad om die loser van tevoren vast te binden. Maar nu moest ze voortmaken. Tenslotte stond het avondeten allang op tafel.

TIEN DAGEN LATER, HELGOLAND

Dat bloed bevalt me niet!

Linda wierp een vermoeide blik op het slachtoffer. Ze was al uren op de man aan het zwoegen. Met het mes in de behaarde buik was ze tevreden, ook met de uitpuilende darmen en glazige ogen, waarin de moordenaars werd weerspiegeld.

Maar het bloed ziet er niet realistisch uit. Ik heb het weer eens verpest.

Woedend scheurde ze het papier van het tekenblok, verfrommelde het en gooide het op de grond naast haar bureau bij de andere mislukte pogingen. Ze trok de dopjes van haar koptelefoon uit haar oren en verruilde de sombere rockmuziek voor het ruisen van de zee. Toen schonk ze zichzelf nog eens een kop warme koffie uit de thermosfles in. Ze hield haar verkleumde vingers tegen de beker, voor ze in gedachten verzonken de eerste slok nam.

Verdomde geweldsscènes.

Met het weergeven van de dood had ze altijd grote moeite gehad, en dat terwijl het daar juist om draaide. Haar comics werden voornamelijk door vrouwelijke tieners gelezen en om een of andere reden had uitgerekend het zwakke geslacht een voorliefde voor expliciet geweld.

'Hoe harder de comics, hoe liever vrouwen ze lezen,' zei haar uitgever altijd.

Zelf hield ze meer van onderwerpen uit de natuur. Geen suikerzoete Rosamunde Pilcher-motieven, geen weilanden met

bloemen of golvende korenvelden. Ze was door de oerkracht van de planeet gefascineerd. Door vulkanen, steile klippen en torenhoge golven, door geisers, tsunami's en cyclonen. En precies zo'n adembenemend onderwerp had ze nu onder handbereik. Vanuit het kleine atelier onder het dak had ze een grandioos uitzicht over de kolkende Noordzee voor Helgoland. Het smalle houten huis van twee verdiepingen was een van de weinige vrijstaande gebouwen op de rotsen aan de westkust van het eiland. Het stond aan de rand van een van de ontelbare kraters die de Engelse bommen na de Tweede Wereldoorlog in het midden van het eiland hadden geslagen. Terwijl Linda de punt sleep van haar blauwe potlood waarmee ze altijd de eerste omtrekken van een tekening aangaf, keek ze door het in ruitjes verdeelde raam naar de zee.

Waarom betaalt niemand me ervoor dit uitzicht vast te leggen, vroeg ze zich af, niet voor het eerst sinds ze hiernaartoe was gevlucht.

De schuimende zee en laaghangende wolken oefenden een grote zuigkracht op haar uit. Het leek alsof het eiland de laatste dagen verder de zee in was geschoven. Het overloopbekken naast de zuidelijke haven was volgelopen en van de vierarmige betonblokken die ter verdediging van de kust in zee waren gestort, staken alleen de punten bij het strand nog boven het water uit. Ondanks de weerswaarschuwing had Linda het liefst haar rubberlaarzen en outdoorjas aangetrokken en een wandeling naar het strand gemaakt om de koude regen tegen haar gezicht te laten waaien. Maar daarvoor was het te vroeg. Nu tenminste nog.

Je moet eerst de grote storm afwachten voor je hieruit mag, wees ze zichzelf terecht.

Er ging geen dag voorbij zonder dat de stormwaarschuwingsdienst er via de radio op aandrong Helgoland te verlaten, voordat de orkaan met de onschuldige naam Anna het eiland zou bereiken. En intussen hadden de extreme weersvoorspellingen resultaat gehad. Eerst geloofde bijna niemand de berichten dat het

eiland dit jaar van het vasteland zou worden afgesneden. Maar toen rukte een voorbode van de storm het dak van de zuidvleugel van het ziekenhuis. Al regende het in de andere gebouwen niet in, toch liep de medische zorg nu gevaar, want de elektriciteit was deels uitgevallen, waardoor er bijna brand was uitgebroken. Toen daarna zelfs de aanvoer van levensmiddelen niet meer kon worden gegarandeerd, begonnen vooral ouderen eraan te twijfelen of ze wel op het eiland moesten blijven.

Vervolgens werden de weinige toeristen geëvacueerd; de meeste eilandbewoners met kinderen sloten zich bij hen aan, en wanneer vanmiddag de laatste veerboot vertrok, zou het aantal inwoners van Helgoland tot een kleine zevenhonderd zielen zijn gehalveerd. Die trotseerden het slechte weer en de nog slechtere voorspellingen, en hoopten dat er niet zoveel schade zou ontstaan als de meteorologen verwachtten. De harde kern kwam elke dag bijeen in Bandrupp, het restaurant van de gelijknamige burgemeester, om de toestand te bespreken.

De achterblijvers wilden hun huizen en bezittingen niet zonder slag of stoot prijsgeven en zagen het als hun plicht ook in moeilijke tijden op hun post te blijven, maar Linda bleef om een heel andere reden op het eiland. Waarschijnlijk was ze de enige die naar de orkaan en alles wat die kon aanrichten uitzag, ook al zou ze dan nog heel wat langer van blikvoer en leidingwater moeten leven.

Want als Helgoland compleet van de buitenwereld was afgesneden, konden de verschikkingen waarvoor ze was gevlucht het eiland niet meer bereiken. En pas dan zou ze haar schuilplaats durven verlaten.

‘Genoeg voor vandaag,’ zei ze hardop en ze stond op van haar rektentafel. Al vanaf vanochtend vroeg had ze aan de scène gewerkt, de showdown waarin de amazoneachtige heldin zich op haar opponent wreekt, en nu, zeven uur later, was haar nek zo hard als beton.

Eigenlijk was er geen reden voor dat ze de laatste dagen als een bezetene had doorgewerkt.

Er was geen nieuwe opdracht, de uitgever wist niet dat ze voor het eerst aan haar eigen verhaal werkte, na altijd alleen manuscripten van andere schrijvers te hebben geïllustreerd. Verdomme, de uitgeverij wist niet eens dat ze nog bestond, nadat ze van de ene dag op de andere stilletjes van de aardbodem was verdwenen, zonder haar laatste project te hebben afgemaakt. Vermoedelijk zou ze nu, omdat ze een belangrijke deadline had laten verstrijken, nooit meer een opdracht krijgen, zodat het haar eigenlijk vrijstond te tekenen wat ze wilde. Maar telkens als ze was gaan zitten om haar creativiteit de vrije loop te laten, waren het niet haar favoriete natuurmotieven geweest, maar het beeld van de stervende man dat voor haar geestesoog verscheen. En ook al worstelde ze, zoals gewoonlijk, met de geweldsscène, toch wist ze diep in haar hart dat ze hem beslist op papier moest krijgen, als ze tenminste eindelijk weer een nacht goed wilde slapen.

Pas als dat me gelukt is, zal ik de zee schilderen. Eerst moet ik dat geweld van me af tekenen.

Linda zuchtte en liep naar de badkamer op de verdieping eronder. Aan het einde van een werkdag voelde ze zich alsof ze een marathon had gelopen. Moe, leeg en vies. Ook al had ze zich nauwelijks bewogen, toch had ze dringend een douche nodig. Het huis was nooit gerenoveerd, getuige de spartaans ingerichte badkamer: de donkergroene tegels had Linda voor het laatst in de wc van een wegrestaurant gezien, en het douchegordijn was in de mode geweest in de tijd dat telefoons nog draaischijven hadden. Toch werd het water in een paar seconden warm, en dat was heel wat beter dan Linda van de douche in haar Berlijnse flat gewend was. Onder andere omstandigheden zou ze zich in het kleine huis met de scheve muren, de kromgetrokken ramen en de lage plafonds zelfs thuis hebben gevoeld. Linda gaf niet veel om luxe en het uitzicht over zee compenseerde het bloemetjesbehang,

de okerkleurige stoelovertrekken en de opgezette vis boven de kachel.

Jammer genoeg compenseerde het de duistere dromen niet, die haar uit haar slaap hielden.

Ze trok de donkere blouse die ze bij haar intrek in het huis voor de spiegel van de kast had gehangen weer recht, toen kleepte ze zich uit. Ze wist dat de laatste maanden hun sporen hadden nagelaten, en dat wilde ze niet elke dag in de spiegel zien.

Onder de douche masseerde ze shampoo in haar bruine haar, dat tot haar schouders kwam, en verdeelde de rest van het schuim over haar magere lichaam. Vroeger was ze wat te zwaar geweest, tegenwoordig zag je alleen nog aan haar brede heupen dat ze vroeger 'aardig wat vlees op de botten' had gehad, zoals Danny ooit voor de grap had gezegd. Ze huiverde bij de herinnering en draaide de warme kraan verder open. Zoals altijd probeerde ze haar gezicht bij het wassen te ontzien.

Om mijn wonden niet te hoeven aanraken.

Maar vandaag had ze niet snel genoeg gereageerd en was er wat schuim van haar haar naar beneden gelopen, over de poreuze littekens op haar voorhoofd, die je gelukkig alleen zag als haar pony per ongeluk opzij viel.

Shit.

Met tegenzin hield ze haar gezicht onder de warme straal van de douche, wat bijna nog erger was dan wanneer ze de sporen die het zuur had achtergelaten met haar eigen vingers zou hebben betast.

Linda had veel littekens. De meeste waren groter dan die op haar voorhoofd en slechter genezen, want ze bevonden zich op een plek waar geen wondzalf en geen chirurg ooit zouden kunnen komen: diep verborgen in het weefsel van haar ziel.

Nadat ze haar nek ongeveer tien minuten lang met de straal uit de douche had gemasseerd, voelde ze dat de spanning begon weg te ebbten. Misschien zou een ibuprofen de ergste hoofdpijn

kunnen wegnemen, als ze het tablet op tijd innam voor het slapengaan. Eergisteren had ze het vergeten en was midden in de nacht met een pneumatische boor onder haar schedel wakker geworden. Ze draaide de kraan weer dicht, wachtte tot de verkalkte douchekop niet meer druppelde en trok het douchegordijn opzij. Toen verstijfde ze.

Eerst was het alleen een onbestemd gevoel dat haar had doen aarzelen. Ze begreep nog niet wat er in de badkamer was veranderd. De deur was dicht, haar blouse hing voor de spiegel, de handdoek over de radiator. En toch was er iets anders.

Een jaar geleden zou ze nog niets hebben gemerkt, maar na alles wat haar sindsdien was overkomen, had ze zoiets als een zesde zintuig voor onzichtbare dreigingen ontwikkeld. Het waren niet alleen de videocassettes op haar nachtkastje in haar Berlijnse appartement geweest die haar zo alert hadden gemaakt. Videobanden waarop ze zelf te zien was. Gefilmd door iemand die naast haar bed moest hebben gestaan. Terwijl ze sliep!

Linda hield haar adem in, luisterde naar verdachte geluiden, maar alles wat ze hoorde waren de windstoten die het huis teisterden.

Vals alarm, dacht ze terwijl ze rustig ademde om haar hartslag weer tot bedaren te brengen. Vervolgens stapte ze rillend van de kou onder de douche vandaan en reikte naar haar handdoek.

Het was of ze een elektrische schok kreeg, want op dat moment begreep ze wat er was gebeurd.

Ze slaakte een kreet, begon over haar hele lichaam te trillen en draaide zich met een ruk om, alsof ze verwachtte dat ze elk moment van achteren kon worden aangevallen. Maar het enige wat haar bedreigde was haar eigen angst, en die liet zich niet zo gemakkelijk afschudden als de handdoek die ze van zich af had gegooid.

De handdoek... die enorme weerzin bij haar had opgeroepen toen ze hem had aangeraakt.

Want hij was nat.

Iemand moest zich ermee hebben afgedroogd terwijl ze onder de douche stond.